

**ΓΛΩΣΣΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΣ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΑΥΤΟΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ**

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Εμείς κι Αυτοί	2
Soros και Rothschild	4
Αντιστροφή θύματος - θύτη	6
Λέγοντας χωρίς να πεις	8
Υποβάθμιση και Άρνηση του Ολοκαυτώματος	11
Χειραγώγηση μέσω των Δικαιωμάτων των Ανθρώπου	14
«Ο Εβραίος» και «ένας Εβραίος»	16
Η συνεκδοχή του Ισραήλ	18
Υποτιμητικές, Προσβλητικές Ταμπέλες	20
Προσποιούμενοι ηρωισμό	23

Ο Γλωσσικός Οδηγός μας για την Αυτοπροστασία από τον Αντισημιτισμό διδάσκει στον κόσμο πώς να αναγνωρίζει και να αντιστέκεται στη χειραγώγηση όταν συναντάει αντισημιτική ρητορική. Χρησιμοποιούμε αληθινά παραδείγματα, που έχουν εντοπιστεί από τα παρατηρητήρια του *Get the Trolls Out*, και αποκαλύπτουν τα ανεπαίσθητα ρητορικά κόλπα που χρησιμοποιούνται συνήθως για την πλήση εγκεφάλου του κοινού για το μίσος και τις διακρίσεις κατά των Εβραίων.

Η Anna Szilagyi είναι η συγγραφέας του " Γλωσσικού Εγχειριδίου Αυτοάμυνας κατά του Αντισημιτισμού ". Είναι κάτοχος Ph.D. στα ΜΜΕ και Επικοινωνία και μελετά τη γλώσσα της πολιτικής προπαγάνδας και διάκρισης. Ερευνήτρια με πολύγλωσσο έργο, της οποίας τα κείμενα έχουν παρουσιασθεί σε διεθνή ακαδημαϊκά περιοδικά και τόμους.

Εμείς Αυτοί

Για την αποφυγή της συνεχούς επανάληψης ονομάτων, συχνά αναφερόμαστε σε άτομα μέσω μιας ειδικής κατηγορίας λέξεων, που ονομάζονται προσωπικές αντωνυμίες, στη γραμματική. Ορισμένες από αυτές - όπως «εγώ», «εσύ», «αυτή», «αυτός» - αναφέρονται σε ένα πρόσωπο. Άλλες αντωνυμίες - όπως «εμείς», «εμάς», «εκείνοι» ή «εκείνους» - χρησιμοποιούνται στη θέση συνόλου ατόμων. Καθώς δεν υπάρχει τίποτε ασυνήθιστο στη χρήση προσωπικών αντωνυμιών, συνήθως δεν το παρατηρούμε καθόλου. Ωστόσο, αυτό σημαίνει επίσης ότι μπορεί και να προσπερνάμε τις περιπτώσεις στις οποίες οι προσωπικές αντωνυμίες χρησιμοποιούνται με δόλιο τρόπο.

Σε μια εκπομπή του BBC Radio London, για παράδειγμα, ένας ακροατής που τηλεφώνησε στο στούντιο, ο «Άντυ από το St Margaret» άρχισε το σχολιασμό του με τη δήλωση ότι: «Εκείνοι προσπαθούν να ελέγξουν εμάς όλο και περισσότερο και περισσότερο και περισσότερο». Ο Άντυ χρησιμοποίησε δυο προσωπικές αντωνυμίες, το «εκείνοι» και το «εμάς». Και οι δύο είναι στον πληθυντικό και αναφέρονται σε ομάδες ατόμων. Παρότι ο Άντυ ήταν απρόθυμος να το παραδεχτεί, **χρησιμοποίησε το «εκείνοι» στη θέση των Εβραίων, ενώ το «εμάς» σήμαινε οι Βρετανοί**, στη δήλωσή του.

Όταν ακούμε ή διαβάζουμε κάποιον να αναφέρεται σε ομάδες, κοινότητες ή πολιτισμούς με τον πληθυντικό των προσωπικών αντωνυμιών και να κάνει προσβλητικά σχόλια για τις ομάδες αυτές, θα πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί. Όπως δείχνει αυτό το περιστατικό, η χρήση προσωπικών αντωνυμιών στον πληθυντικό μπορεί να είναι δόλια:

1) Με τη χρήση των αντωνυμιών «εκείνοι» και «εμάς» ο Άντυ επεσήμανε ότι οι Εβραίοι και οι Βρετανοί είναι τελείως διαφορετικοί άνθρωποι. Κατ'αυτό τον τρόπο, **διακριτικά απέκλεισε τους Βρετανούς Εβραίους από την εθνική ομάδα των Βρετανών**.

2) Κάνοντας τη διάκριση «εκείνοι» («οι Εβραίοι») και «εμείς» («οι Βρετανοί»), ο Άντυ μπορούσε αυθαίρετα να αποδώσει διαφορετικά γνωρίσματα και συμπεριφορές στις δυο ομάδες. Σε αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση, οι προσωπικές αντωνυμίες στον πληθυντικό δημιουργούν το πλαίσιο της περιγραφής των Εβραίων ως επικίνδυνων και διψασμένων για εξουσία ανθρώπων που θυματοποιούν τους Βρετανούς. Τέτοια αρνητικά κλισέ για τους Εβραίους μπορούν να προκαλέσουν ή να τροφοδοτήσουν έναν παράλογο φόβο του κοινού για τους Εβραίους.

3) Εάν αναφερθούμε σε μια ομάδα ατόμων με τις προσωπικές αντωνυμίες «εκείνοι» ή «εκείνους», μπορούμε **να δημιουργήσουμε την εντύπωση ότι όλοι όσοι ανήκουν σε αυτή την ομάδα είναι ίδιοι**. Συνεπώς, στην περίπτωση που υποστηρίζουμε ότι «εκείνοι» είναι υπεύθυνοι για κάποιες κακές πράξεις και/ή χαρακτηρίζονται από πολύ αρνητικά γνωρίσματα, θα καταφέρουμε ηθελημένα ή μη, να δηλώσουμε ότι αυτό ισχύει για όλη την ομάδα. Για παράδειγμα, ο Άντυ υπαινίχθηκε ότι όλοι οι Εβραίοι είναι επικίνδυνοι και διψούν για εξουσία. Τα παρατηρητήρια του Get the Trolls Out έχουν εντοπίσει και ένα [Ελληνικό blog](#) στο οποίο ο αρθρογράφος επιτίθεται στους Εβραίους με παρόμοιο τρόπο: «Κατέστρεψαν το σύμπαν». Ακόμη κι αν αυτές οι δηλώσεις δεν σχετίζονται καθόλου με την πραγματικότητα, μπορούν ύπουλα να επηρεάσουν τη σκέψη μας, για παράδειγμα, μέσω της χρήσης των προσωπικών αντωνυμιών στον πληθυντικό.

4) Χρησιμοποιώντας την προσωπική αντωνυμία «εκείνοι» - αντί της άμεσης αναφοράς στους Εβραίους, ο Άντυ δημιούργησε μια αμφιβολία. **Αυτό κατέστησε τον αντισημιτισμό στη δήλωσή του λιγότερο εμφανή**, προστατεύοντας τον ομιλητή και παραπλανώντας ταυτόχρονα τον ακροατή.

5) Η αμφιβολία μπορεί επίσης να πυροδοτήσει στους ακροατές έναν παράλογο φόβο για τους Εβραίους **μέσω λανθάνουσας ενίσχυσης των υπάρχοντων αρνητικών στερεοτύπων** για την επιρροή και την εκδικητικότητα των Εβραίων. Χρησιμοποιώντας την προσωπική αντωνυμία («εκείνοι») αντί του ουσιαστικού («Εβραίοι») ο ομιλητής υποδηλώνει ότι τα εν λόγω άτομα («οι Εβραίοι») είναι τόσο ισχυρά και επικίνδυνα που είναι καλύτερο για τον ίδιο να μην αναφέρει καν το όνομά τους.

Οι ομάδες, οι εθνικές κοινότητες, οι πολιτισμοί χαρακτηρίζονται από εγγενή ετερότητα. Αυτοί οι οποίοι διαδίδουν το μίσος και τις διακρίσεις θέλουν να πιστέψετε το αντίθετο. Μην τους αφήσετε να σας ξεγελάσουν.

Soros & Rothschild

Τα ονόματα δυο οικογενειών εμφανίζονται συχνά στο παρατηρητήριο των μέσων επικοινωνίας του Get the Trolls Out: Soros και Rothschild. Αναφερόμενοι σε αυτούς, κάποιοι ομιλητές χρησιμοποιούν ένα παλιό ρητορικό κόλπο που τους επιτρέπει να εκφράσουν το μίσος κατά των Εβραίων και να αρνηθούν ταυτόχρονα τον αντισημιτισμό.

Πρόκειται για το σχήμα του λόγου που οι ρήτορες στην αρχαία Ελλάδα αποκαλούσαν **συνεκδοχή**. Ακόμη κι αν δεν έχετε ακούσει ξανά αυτό το σχήμα λόγου, είναι πολύ πιθανό να το συναντάτε και να το χρησιμοποιείτε συχνά στην καθημερινή σας ζωή. Η **συνεκδοχή** μας επιτρέπει να **μιλούμε για το όλον αναφερόμενοι μόνο σε μέρος αυτού**. Για παράδειγμα, αντί του «ένα άτομο» (το όλον), μιλάτε για «ένα πρόσωπο» (το μέρος): «*Είδε πολλά γνωστά πρόσωπα στη συναυλία*». Ομοίως, αντί του «αυτοκινήτου» ή της «μοτοσυκλέτας» (το όλον), μπορείτε να αναφερθείτε σε «4 ή 2 τροχούς» (το μέρος). Ή αντί για ένα «ποτήρι κρασί» (το όλον), μπορείτε απλά να πείτε «ένα ποτήρι» (το μέρος).

Παρότι κανονικά δε υπάρχει τίποτε το ιδιαίτερο στη χρήση της συνεκδοχής, αυτό το σχήμα λόγου δύναται να χρησιμοποιηθεί καταχρηστικά. Στην αντισημιτική ρητορική, για παράδειγμα, η συνεκδοχή είναι ένα δημοφιλές εργαλείο χειραγώγησης. Μεταξύ άλλων περιπτώσεων όταν γίνεται αναφορά στον George Soros και στα μέλη της οικογένειας Rothschild.

Ο George Soros είναι ένας δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας. Τα μέλη της οικογένειας Rothschild βρίσκονται επίσης ανάμεσα στους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου. Είναι ευρέως γνωστό ότι και ο Soros και οι Rothschild είναι εβραϊκής καταγωγής. Φυσικά, η εβραϊκή τους καταγωγή δεν καθιστά αυτομάτως αντισημιτική οποιαδήποτε κριτική ασκείται στις επιχειρηματικές ή άλλες δημόσιες δραστηριότητες του Soros και των Rothschild. Ωστόσο, λόγω της οικονομικής τους επιφάνειας και της επιρροής τους, οι **αναφορές στον Soros και τους Rothschild** μπορούν να γίνουν καταχρηστικές.

Πρώτα από όλα, ενισχύουν το στερεότυπο ότι όλοι οι Εβραίοι είναι πλούσιοι και ισχυροί. Επιπλέον, στην αντισημιτική ρητορική, ο Soros και οι Rothschild τις περισσότερες φορές παίζουν το ρόλο του μέρους που παίρνει τη θέση του όλου (των Εβραίων γενικότερα). Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι αναφορές στον Soros και τους Rothschild μπορούν να λειτουργήσουν ως συνεκδοχές και να ενισχύσουν διάφορα αντισημιτικά στερεότυπα.

Στην Ελλάδα έχει εκδοθεί ένα βιβλίο με τον τίτλο «*Το εβραϊοσιωνιστικό βαμπίρ Σόρος διψάει για ελληνικό αίμα*». Σε αυτή την περίπτωση, η συνεκδοχή συνδυάζεται με την κατηγορία της ανθρωποθυσίας, μια στερεοτυπική κατηγορία κατά των Εβραίων που αναπτύχθηκε ιστορικά. Επιπλέον, η Ελληνική ακροδεξιά εφημερίδα Ελεύθερη Ώρα, τον προηγούμενο Δεκέμβριο δημοσίευσε ένα άρθρο με τον τίτλο: «*Ο Rothschild άρπαξε τα λεφτά μας*». Εδώ, η αναφορά στον Rothschild ενίσχυσε το **στερεότυπο της ανεντιμότητας και της εμμονής των Εβραίων με τις επιχειρήσεις**.

Άλλο ένα παράδειγμα έρχεται από το Ηνωμένο Βασίλειο: το Νοέμβριο του 2016, ο εκπρόσωπος τύπου του Κόμματος των Πρασίνων, είπε σε μια συνέντευξη: «*Υπάρχουν Βρετανικές πετρελαϊκές εταιρείες, όπως η Genel Energy που διοικείται από τον Nathaniel Rothschild, έναν από τους φίλους του George Osborne, που δημιουργούν περιουσία, αγοράζουν πετρέλαιο από το ISIS, γεμίζουν το ταμείο του, επιτρέποντας έτσι στο ISIS να ενισχύει τη δράση του παγκοσμίως*». Σε αυτή την ψευδή κατηγορία, ο **Nathaniel Rothschild παίρνει τη θέση των Εβραίων γενικά**, και η συνεκδοχή υποστηρίζεται από το αντισημιτικό κλισέ ότι οι Εβραίοι είναι παγκόσμιοι εγκληματικοί συνωμότες.

Αυτό το αντισημιτικό στερεότυπο επανέρχεται ιδιαίτερα συχνά σε συνεκδοχές που περιλαμβάνουν τον George Soros. Δεδομένου ότι ο επιχειρηματίας προσφέρει σημαντική οικονομική υποστήριξη σε πολιτικούς αγώνες και πρωτοβουλίες της κοινωνίας των πολιτών, οι αναφορές στον Soros συχνά ευνοούν το σχηματισμό της εικόνας του πλούσιου και διψασμένου για εξουσία Εβραίου, ο οποίος εμπλέκεται σε μυστικές συνωμοτικές δράσεις για να χειραγωγήσει, να εκμεταλλευτεί και να καταστρέψει αθώες κοινωνίες. Ένα πρόσφατο άρθρο σε Ουγγρική εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας για παράδειγμα, ισχυριζόταν ότι ο George Soros «*εκμεταλλεύτηκε την καλή πίστη και την αφέλεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης*» για να φέρει μετανάστες στην ΕΕ.

Αν πείτε «πρόσωπο», «τροχοί» ή «ποτήρι», ο κόσμος θα καταλάβει απολύτως ότι στην πραγματικότητα αναφέρεστε σε ένα «άτομο», ένα «όχημα» ή ένα «ποτήρι κρασί». Αν πείτε «Soros» και «Rothschild» υπονοώντας αντισημιτικά κλισέ, θα γίνει ομοίως ξεκάθαρο στους περισσότερους ότι στη πραγματικότητα αναφέρεστε στους Εβραίους γενικά. Ωστόσο, σε αυτές τις περιπτώσεις, η συνεκδοχή **προστατεύει από την κατηγορία του αντισημιτισμού** καθώς οι ομιλητές μπορούν να ισχυριστούν ότι δε μιλούν για τους Εβραίους γενικά, αλλά συγκεκριμένα για τον Soros και τους Rothschild.

Αντιστροφή θύματος- θύτη

Ο αντισημιτισμός κάνει διακρίσεις σε βάρος ανθρώπων απλά και μόνο επειδή είναι Εβραίοι ή θεωρούνται Εβραίοι. Ωστόσο, η ιδέα της θυματοποίησης μιας ομάδας ανθρώπων απλά και μόνο βάσει της εθνικής, θρησκευτικής ή πολιτισμικής ταυτότητάς τους μπορεί να φανεί ξεκάθαρα ρατσιστική σε πολλούς. Για το λόγο αυτό, στην αντισημιτική ρητορική χρησιμοποιούνται ρητορικά εργαλεία χειραγώγησης για να «δικαιολογήσουν» την απέχθεια προς τους Εβραίους. Μια συχνή παραπλανητική ρητορική πρακτική είναι η αντιστροφή θύματος-θύτη. Δημιουργεί την εσφαλμένη εντύπωση ότι τα αληθινά θύματα του αντισημιτισμού, οι Εβραίοι, δεν είναι στην πραγματικότητα θύματα, αλλά θύτες.

Ένα πρόσφατο παράδειγμα από το Ηνωμένο Βασίλειο μπορεί να εξηγήσει πώς λειτουργεί η αντιστροφή θύματος-θύτη. Το Νοέμβριο του 2015, εμφανίστηκαν αφίσες υπέρ του Χίτλερ στις εγκαταστάσεις ενός πανεπιστημίου στο Μπέρμινχαμ. Οι αφίσες έδειχναν τον Αδόλφο Χίτλερ να ισχυρίζεται ότι «είχε δίκιο». Μια φοιτήτρια [δημοσιοποίησε το αντισημιτικό αυτό περιστατικό](#) στο Twitter, και σε απάντηση, εισέπραξε πλήθος προσβλητικών μηνυμάτων.

Ένα tweet αναφέρει: «Με εκνευρίζει (δε με εκπλήσσει) το ότι οι Εβραίοι πάντα το παίζουν θύματα και δεν προσπαθούν ποτέ να σταματήσουν να παρασιτούν σε βάρος άλλων».

Αυτή η δήλωση περιέχει τουλάχιστον τέσσερις αντιστροφές θύματος-θύτη:

1. Το tweet δηλώνει ότι «Οι Εβραίοι πάντα παίζουν το ρόλο του θύματος». Αυτό υποδεικνύει ότι οι Εβραίοι είναι υποκριτές, απατεώνες και χειραγωγοί, με στόχο να παραπλανήσουν και να εκμεταλλευτούν συναισθηματικά τους άλλους. Παρότι ήταν ο χρήστης του Twitter που στην πραγματικότητα επιτίθετο στους Εβραίους,

αυτή η μορφή αντιστροφής, αποδίδει παραπλανητικά το ρόλο του θύτη στους Εβραίους.

2. Υπάρχουν δυο χρονικά επιρρήματα στο tweet: «πάντα» και «ποτέ». Το πρώτο, «πάντα», τοποθετεί το θύμα-θύτη αντίστροφα μέσα στο ιστορικό πλαίσιο. Λέγοντας ότι «οι Εβραίοι πάντα το παίζουν θύματα», ο χρήστης του Twitter υπαινίσσεται ότι οι Εβραίοι στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν ποτέ θύματα μέσα στην ιστορία. Αυτό περιλαμβάνει και την άρνηση της αναγνώρισης αυτών των εκατομμυρίων Εβραίων θυμάτων που συστηματικά εξοντώθηκαν από τους Ναζί, ιδίως δεδομένου ότι το tweet ήρθε ως απάντηση στην εμφάνιση αφισών υπέρ του Χίτλερ.
3. Λέγοντας ότι οι Εβραίοι «δεν προσπαθούν ποτέ να σταματήσουν να παρασιτούν σε βάρος άλλων», ο ομιλητής αντιστρέφει για άλλη μια φορά τους ρόλους θύματος και θύτη. Το επίρρημα «ποτέ» ενισχύει την περιγραφή των Εβραίων ως αιώνιους θύτες.
4. Απαντώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το tweet πλήττει και όλους εκείνους που αισθάνονται προσβεβλημένοι από τις αφίσες υπέρ του Χίτλερ. Η αντιστροφή θύματος-θύτη αποσπά την προσοχή από το πραγματικό ζήτημα (το χειροπιαστό αντισημιτικό περιστατικό) σε έναν κατασκευασμένο αντισημιτικό ισχυρισμό («Οι Εβραίοι είναι θύτες»). Με άλλα λόγια, η αντιστροφή υπονοεί ψευδώς ότι αυτό που έχει σημασία δεν είναι η αντισημιτική επιθετικότητα αλλά η εβραϊκή επιθετικότητα.

Είναι πρακτικά αδύνατο να σκεφτεί κανείς οποιοδήποτε υπάρχον αντισημιτικό κλισέ που δεν στηρίζεται στην αντιστροφή θύματος-θύτη: «οι Εβραίοι κάνουν ανθρωποθυσίες Χριστιανών», «οι Εβραίοι ξεγελούν και εξαπατούν τους άλλους», «οι Εβραίοι ελέγχουν τα μέσα ενημέρωσης για να κάνουν πλύση εγκεφάλου στους άλλους», «οι Εβραίοι χρηματοδοτούν και οργανώνουν υπονομευτικές υπόγειες δράσεις για να υποσκάψουν την ειρήνη και την ευημερία των λαών». Οι αντισημίτες φτάνουν ακόμη στο σημείο να κατηγορήσουν τους Εβραίους για ρατσισμό, παρότι ο αντισημιτισμός είναι ο ίδιος μια μορφή ρατσισμού. «Για άλλη μια φορά, το φαύλο και βαθιά ριζωμένο μίσος των Εβραίων για τη λευκή φυλή είναι ξεκάθαρο». Το προηγούμενο απόσπασμα από ένα [Γαλλικό blog για τη «Λευκή Ευρώπη»](#), που εντοπίστηκε από τα παρατηρητήρια του Get the Trolls Out, αποτελεί ένα παράδειγμα αντιστροφής θύματος-θύτη ρατσισμού.

Στην αντισημιτική ρητορική οι Εβραίοι παρουσιάζονται πάντα ως θύτες που καταδιώκουν άλλους. Ωστόσο, η κατασκευή της εικόνας των Εβραίων ως θυτών από αντισημίτες είναι χειριστική και στην πραγματικότητα θυματοποιεί τους Εβραίους. Υπονοώντας ότι οι Εβραίοι είναι επικίνδυνοι, κακοί και δαιμόνιοι, η αντιστροφή θύματος-θύτη δικαιολογεί τη λεκτική και σωματική επιθετικότητα εναντίον των Εβραίων.

Λέγοντας χωρίς να πεις

Είναι δυνατό να πούμε πράγματα χωρίς στην πραγματικότητα να τα λέμε. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα μηνύματα απλώς υπονοούνται, μεταφέρονται - ή όπως ο Βρετανός ακαδημαϊκός Paul Grice ονόμαζε αυτή τη μορφή επικοινωνίας - *υποδηλώνονται* αντί να εκφράζονται ευθέως.

Μεγάλο μέρος της καθημερινής μας επικοινωνίας αποτελείται από έμμεσα μηνύματα. Τις περισσότερες φορές εύκολα κωδικοποιούμε και αποκωδικοποιούμε αυτά που υπονοούνται. Αν πω στη μητέρα μου ότι «*διψάω*», εκείνη θα καταλάβει ότι θα ήθελα ένα ποτήρι νερό. Αν διοργανώσουμε ένα πάρτι και πω στους φίλους μου ότι «*η Jane μιλάει υπερβολικά*», θα καταλάβουν ότι δε θέλω να καλέσουμε τη Jane στο πάρτι.

Οι πολιτικοί και τα μέσα ενημέρωσης χρησιμοποιούν επίσης υπονοούμενα. Ο τίτλος μιας εφημερίδας που σας πληροφορεί ότι ο Αμερικανός Πρόεδρος δε θα πραγματοποιήσει επίσκεψη σε μια χώρα, μπορεί να υπονοεί ότι οι σχέσεις των ΗΠΑ με αυτή τη συγκεκριμένη χώρα έχουν ατονήσει τελευταία.

Κυρίως, οι νύξεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν λανθασμένα τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο λόγο. Μέσω των υπαινιγμών, οι ομιλητές μπορούν - με ή χωρίς πρόθεση - να εκφράσουν δυσάρεστα, αντιφατικά, προσβλητικά και εσφαλμένα μηνύματα χωρίς συνέπειες. Ο μηχανισμός είναι απλός: δεδομένου ότι είναι πολύ δύσκολο να κατηγορήσεις κάποιον για λόγια που δεν είπε, οι υπαινιγμοί επιτρέπουν στους ομιλητές να μεταφέρουν μηνύματα τα οποία δε θα εξέφραζαν ρητά ή θα τα εξέφραζαν με δισταγμό.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο τα υπονοούμενα είναι τόσο συχνά και στην αντισημιτική ρητορική. Εάν το αντισημιτικό μίσος διαδίδεται μέσω υπονοούμενων αντί για ξεκάθαρες δηλώσεις, οι ομιλητές αποφεύγουν την ευθύνη.

Σε μια πρόσφατη [εκπομπή του BBC Radio London](#), για παράδειγμα ένας ακροατής που τηλεφώνησε στο στούντιο είπε ότι: «*το 80% των Αμερικανικών επιχειρήσεων μέσω ενημέρωσης, το κατέχουν Εβραίοι*». Δεν είναι τόσο το κυριολεκτικό όσο το υπονοούμενο μήνυμα της δήλωσης που έχει σημασία στην προκειμένη περίπτωση. Ισχυριζόμενος ότι οι Εβραίοι επικρατούν ως ιδιοκτήτες μέσω ενημέρωσης στις ΗΠΑ, ο ακροατής επανέφερε ένα αντισημιτικό κλισέ, ότι οι Εβραίοι ελέγχουν και παρακολουθούν την πληροφόρηση και με αυτό τον τρόπο χειραγωγούν το κοινό. Σε αυτή την περίπτωση, το υπονοούμενο μπορεί να μοιάζει ξεκάθαρο, ωστόσο, από τη στιγμή που το στερεότυπο υποδηλώνεται και δεν εκφράζεται άμεσα, θα ήταν δύσκολο να ζητηθεί από τον ακροατή να προσέξει τα λόγια του.

Και στην αντισημιτική ρητορική, τα υπονοούμενα χρησιμοποιούνται ευρέως για να διαδώσουν αντισημιτικές θεωρίες συνωμοσίας. Σε αυτές τις περιπτώσεις η αποκωδικοποίηση της νύξης συνοδεύεται συνήθως από ερωτήσεις όπως: «*δε σου φαίνεται περίεργο/δεν είναι εντυπωσιακό ότι...;*». Ένας αριθμός περιστατικών που ανιχνεύθηκαν από τα παρατηρητήρια του Get the Trolls Out αποτελούν παράδειγμα αυτής της μορφής χειραγώγησης.

Στη Γαλλία, μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι, στις 13 Νοεμβρίου 2015, δημοσιεύθηκε ένα άρθρο σε έναν μη-συμβατικό τοπικό δικτυακό τόπο, που αυτο-χαρακτηρίζεται ως πάροχος «εναλλακτικών» πληροφοριών. Υπονοώντας αντισημιτικές θεωρίες συνωμοσίας, το άρθρο, που είχε πάνω από 4000 προβολές, κατηγορούσε το Ισραήλ και το Σιωνισμό για χειραγώγηση της πολιτικής στη Γαλλία. Ο/Η συγγραφέας ολοκλήρωνε το άρθρο ρωτώντας: «*Πώς και οι Εβραίοι ενημερώθηκαν το πρωί της 13ης Νοεμβρίου για τις επικείμενες επιθέσεις;*». Αυτό το κλείσιμο μπορεί εύκολα να θεωρηθεί ερώτηση. Είναι όμως, σημαντικό να παρατηρήσουμε ότι αντί να ρωτήσει κάτι, ο/η συγγραφέας του άρθρου κάνει έναν αυθαίρετο, ψευδή ισχυρισμό: «*Οι Εβραίοι ενημερώθηκαν το πρωινό της 13^{ης} Νοεμβρίου για τις επικείμενες επιθέσεις*».

Παρουσιάζοντας έναν ισχυρισμό με τη μορφή ερώτησης, ο/η συγγραφέας δημιουργεί την λανθασμένη εντύπωση ότι ο αυθαίρετος και ψευδής ισχυρισμός του/της, είναι αλήθεια. Επιπλέον, αυτός ο ισχυρισμός αποτελεί μια νύξη που επαναφέρει αντισημιτικά κλισέ. Το υπονοούμενο μήνυμα είναι ότι οι Εβραίοι είναι «κακοί», «κυνικοί», «παγκόσμιοι συνωμότες». Παρότι ο ίδιος ο ισχυρισμός εκφράζει αυτά τα στερεότυπα, η μορφή της ερώτησης προτρέπει τους αναγνώστες να αποκωδικοποιήσουν το υπονοούμενο μήνυμα.

Ένα άλλο παρόμοιο παράδειγμα έρχεται από την Ελλάδα. Ο Πάνος Λελιάτσος, πρώην μέλος του κόμματος των Ανεξάρτητων Ελλήνων, μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι, ανάρτησε στο [Facebook το ακόλουθο μήνυμα](#): «*Πριν από τρεις μήνες, ο προεξέχων Ραβίνος της Ιερουσαλήμ καλούσε τους Γάλλους Εβραίους να εγκαταλείψουν*

τη χώρα. 9000 Εβραίοι έφυγαν [από τη Γαλλία] για να πάνε στο Ισραήλ. Σας λέει αυτό κάτι;» Σε αυτή την περίπτωση, η ερώτηση ακολουθεί έναν ισχυρισμό. Το ερώτημα χρησιμοποιείται για να προκαλέσει την αποκωδικοποίηση του αντισημιτικού στερεοτύπου που επαναφέρει ο ισχυρισμός. Το υπονοούμενο είναι ότι οι Εβραίοι εμπλέκονται σε μυστικές, επικίνδυνες, βλαβερές δραστηριότητες συνωμοσίας και δεν ενδιαφέρονται για τη ζωή των μη-Εβραίων.

Συχνά, δεν είναι η κυριολεκτική, αλλά η υπονοούμενη, σημασία μιας δήλωσης που περιέχει το "πραγματικό" μήνυμα. Ενώ είναι σχετικά εύκολο να αποκωδικοποιήσει κανείς τα υπονοούμενα, είναι δύσκολο να τα εντοπίσει, καθώς είναι εξ' ορισμού κρυμμένα. Αυτό καθιστά τα υπονοούμενα σημαντικό μέσο στην αντισημιτική ρητορική και άλλες συζητήσεις χειραγώγησης.

Υποβάθμιση & Αρνηση του Ολοκαυτώματος

Παρότι οι γνώσεις μας για τη γενοκτονία έξι εκατομμυρίων Εβραίων από τη Ναζιστική Γερμανία και τους συνεργάτες της στηρίζονται σε ιστορικά στοιχεία, στην αντισημιτική ρητορική το Ολοκαύτωμα συχνά υποβαθμίζεται ή αμφισβητείται. Παρακάτω παρουσιάζονται οι πιο συνηθισμένες μορφές χειραγώγησης που χρησιμοποιούνται για να μειωθεί η σημασία του ή να αμφισβητηθεί το ίδιο το Ολοκαύτωμα¹.

1. Κάποιοι ομιλητές υποβαθμίζουν τη γενοκτονία των Εβραίων, χρησιμοποιώντας ένα ακατάλληλο, ανεπίσημο λεξιλόγιο όταν αναφέρονται σε αυτή. Το Μάρτιο του 2016, για παράδειγμα, το Βρετανικό Κόμμα των Εργατικών απέπεμψε ένα από τα μέλη του επειδή δημοσίευσε αντισημιτικά άρθρα στο διαδίκτυο. Μεταξύ άλλων, ο πολιτικός αμφέβαλλε για το κατά πόσον η εξολόθρευση έξι εκατομμυρίων θα έπρεπε να απασχολεί τον κόσμο. [Αμφισβητούσε](#) το «φόρτωμα με ενοχές για το Ολοκαύτωμα». Σε αυτή την περίπτωση, η ανεπίσημη γλώσσα υποδεικνύει επίσης ότι ο ομιλητής δεν παίρνει το ζήτημα στα σοβαρά, αλλά μάλλον το υποτιμά. «Το φόρτωμα με ενοχές» είναι μια ανεπίσημη έκφραση που οι άνθρωποι χρησιμοποιούν συνήθως σε σχέση με προσωπικά ζητήματα. Είναι φυσιολογικό να μιλάμε για «φόρτωμα με ενοχές» αν ξεχάσουμε να τηλεφωνήσουμε σε έναν φίλο μας. Κάνοντας όμως λόγο για «φόρτωμα με

¹ Επειδή η αρχική σημασία της λέξης Ολοκαύτωμα είναι «προσφορά θυσίας», υπάρχουν αντιδράσεις στη χρήση της. Η δολοφονία των Εβραίων, δεν ήταν μια προσφορά. Για το λόγο αυτό, τόσο στο Ισραήλ όσο και σε Εβραϊκούς κύκλους εκτός Ισραήλ, ο κόσμος συνήθως προτιμά να κάνει λόγο για τη Shoah. Προερχόμενη από την εβραϊκή γλώσσα, αυτή η λέξη σημαίνει «εξόντωση» ή «εξολοθρευτικός σίφουνας» και χρησιμοποιούνταν ήδη στα χρόνια του πολέμου για την αναφορά στην (εξόντωση) εξολόθρευση των Εβραίων από τους Ναζί στην Πολωνία» (Νικώντας τον αντισημιτισμό – Εγχειρίδιο για εκπαιδευτές/ Overcoming Antisemitism - Handbook for Educators - CEJI 2012).

ενοχές» μιλώντας για μια γενοκτονία, τη συστηματική δολοφονία εκατομμυρίων ανθρώπων, είναι ιδιαίτερα ακατάλληλο και προσβλητικό.

2. Το να αναφέρεται το Ολοκαύτωμα όταν το θέμα είναι άλλες γενοκτονίες μπορεί να βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση της έννοιας της γενοκτονίας, μιας πράξης «που τελείται με σκοπό να καταστρέψει το σύνολο ή μέρος μια εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας». Ωστόσο, σε μερικές περιπτώσεις, οι ομιλούντες χρησιμοποιούν τέτοιες συγκρίσεις για να πετύχουν έναν πολύ διαφορετικό σκοπό – να υποβαθμίσουν τη μαζική δολοφονία έξι εκατομμυρίων Εβραίων. Για παράδειγμα, στο Ηνωμένο Βασίλειο, ένας ακροατής που τηλεφώνησε στο στούντιο κατά τη διάρκεια ραδιοφωνικής εκπομπής, είπε: «Έχουν συμβεί πολλά Ολοκαυτώματα...» Αναφερόμενος στη γενοκτονία των Εβραίων στον πληθυντικό («Ολοκαυτώματα»), ο ακροατής επιδίωκε να υποβαθμίσει τη μαζική δολοφονία.

3. Άλλες φορές χρησιμοποιείται μια υπο-περίπτωση της αντιστροφής θύματος-θύτη, την οποία μπορούμε να ονομάσουμε αντιστροφή γενοκτονίας, προκειμένου να υποβαθμιστεί το Ολοκαύτωμα. Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι Εβραίοι που στην πραγματικότητα ήταν τα θύματα μια γενοκτονίας, κατηγορούνται ψευδώς για μαζικές δολοφονίες. Σχεδόν 50.000 Έλληνες Εβραίοι σκοτώθηκαν στα στρατόπεδα θανάτου των Ναζί. Παρόλα αυτά, τον Ιανουάριο του 2016, η Ελληνική ακροδεξιά εφημερίδα Ελεύθερη Ώρα περιέγραψε ένα ιστορικό γεγονός, την εξέγερση των Εβραίων της διασποράς στην Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, που περιλάμβανε και θηριωδίες κατά Ρωμαίων και Ελλήνων, ως μια γενοκτονία. Δημαγωγώντας, η εφημερίδα έκανε λόγο στο πρωτοσέλιδό της για τη «μεγάλη σφαγή των Ελλήνων από τους Εβραίους».

4. Άλλη μια τυπική μορφή αντιστροφής θύματος-θύτη είναι όταν οι ομιλητές υποστηρίζουν ότι ο κόσμος έχει κουραστεί από τις συζητήσεις για το Ολοκαύτωμα. Ο πρώην Δήμαρχος του Μπράντφορντ, στην Αγγλία, για παράδειγμα, αναδημοσίευσε το tweet μιας εικόνας με τα λόγια: «Το εκπαιδευτικό σας σύστημα σας μιλάει μόνο για την Άννα Φρανκ και τα 6 εκατομμύρια Σιωνιστών που σκοτώθηκαν από τον Χίτλερ...». Το tweet επανέφερε τα αντισημιτικά κλισέ των προνομίων και της χειραγώγησης από τους Εβραίους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το tweet παρουσίασε ως θύματα τους μαθητές, που μαθαίνουν για το Ολοκαύτωμα στα μαθήματα ιστορίας, παρά τα έξι εκατομμύρια Εβραίων που εξοντώθηκαν στα στρατόπεδα του θανάτου (και τους οποίους το tweet παραπλανητικά χαρακτηρίζει ως «Σιωνιστές»). Αυτή η εκ του πονηρού μετατόπιση ευτέλισε το Ολοκαύτωμα.

5. Όταν οι πράξεις των ακροδεξιών, φασιστικών, Ναζιστικών πολιτικών μορφών της δεκαετίας του 1920, του 1930 και του 1940 συζητούνται με θετικό τρόπο, χωρίς καμιά αναφορά στο Ολοκαύτωμα, αυτό αποτελεί μια σιωπηρή μορφή σχετικοποίησης της γενοκτονίας. Παρότι δεν εκφράζεται άμεσα, σε τέτοιες περιπτώσεις το υπονοούμενο

είναι ότι η μαζική δολοφονία των Εβραίων, δεν έχει καμιά - ή έχει ελάχιστη μόνο - σημασία. Για παράδειγμα, ένα μέλος του Ουγγρικού ακροδεξιού κόμματος Jobbik περιέγραψε σε μια δημοσίευση στο Facebook, τον Gyula Gömbös — επικεφαλής μιας εξτρεμιστικής, αντισημιτικής ουγγρικής οργάνωσης τη δεκαετία του 1920, και Πρωθυπουργό της Ουγγαρίας από το 1932 έως το 1936 — ως μια «εξέχουσα πολιτική μορφή». Παρότι ο Gyula Gömbös πέθανε το 1936, έπαιξε καθοριστικό πολιτικό ρόλο στη διάδοση του αντισημιτισμού στην Ουγγαρία κατά τις δεκαετίες που προηγήθηκαν του Ολοκαυτώματος. Χαρακτηρίζοντάς τον «εξέχουσα πολιτική μορφή», ο πολιτικός αγνόησε το παρελθόν του και κατά συνέπεια υποβάθμισε τη γενοκτονία.

Εάν τα παραπάνω περιστατικά υποτιμούν τη σημασία της μαζικής δολοφονίας των Εβραίων, υπάρχουν και περιπτώσεις ανθρώπων που αρνούνται τη γενοκτονία. Αυτό συνήθως συμβαίνει μέσω ακραίων, υπερβολικών δηλώσεων, όπως δείχνουν τα παρακάτω παραδείγματα:

1. Ένας χρήστης του Twitter στο Ηνωμένο Βασίλειο αρνήθηκε το Ολοκαύτωμα λέγοντας ότι: «Κανένας δε μπορεί να μας δείξει στο Άουσβιτς ή οπουδήποτε αλλού ούτε ένα από αυτά τα χημικά σφαγεία». Αυτό το άτομο ήθελε να τονίσει ότι η γενοκτονία των Εβραίων είναι ένα απόλυτο ψέμα. Στο tweet, οι δυο αόριστες αντωνυμίες («κανείς» και «οπουδήποτε») είναι εργαλεία ενίσχυσης. Το tweet αρνείται το ιστορικό γεγονός ότι οι Ναζί χρησιμοποίησαν θαλάμους αερίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης για να δολοφονήσουν Εβραίους. Οι αντωνυμίες ενισχύουν αυτό το ψέμα υπονοώντας εσφαλμένα ότι κανείς δεν έχει δει ποτέ τους θαλάμους αερίων και ότι δεν υπάρχει κανένα μέρος όπου θα μπορούσε να τους δει.

2. Ένας πολιτικός ακτιβιστής στο Βέλγιο [αναφέρθηκε](#) σε «ψεύτικους θαλάμους αερίων που κατασκευάστηκαν στο Χόλυγουντ το 1946 με την σφραγίδα του Steven Spielberg». Αυτή η δήλωση αρνείται το Ολοκαύτωμα τέσσερις φορές. Αναφερόμενος σε «ψεύτικους θαλάμους αερίων», ο συγγραφέας υπονοεί ότι η ύπαρξη θαλάμων αερίων είναι ένα ψέμα που κατασκευάστηκε για να χειραγωγήσει τον κόσμο. Η χρονολογία, «το 1946» υποδηλώνει ότι οι θάλαμοι αερίων δε θα μπορούσαν να υπάρχουν καθώς χτίστηκαν μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η αναφορά στο «Χόλυγουντ» και τον «Stephen Spielberg» υπονοεί ότι το Ολοκαύτωμα είναι προϊόν φαντασίας και όχι γεγονός.

Ένα ποικίλο ρητορικό οπλοστάσιο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να υποστηρίξει την υποβάθμιση ή την άρνηση της γενοκτονίας έξι εκατομμυρίων Εβραίων. Όλα αυτά είναι εργαλεία μόνιμων προσβολών και συμβάλλουν στην εξάπλωση της παραπληροφόρησης και του μίσους.

Χειραγώγηση μέσω

των Δικαιωμάτων των Ανθρώπου

Στην αντισημιτική ρητορική, οι αξίες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παρουσιάζονται με έναν χειριστικό τρόπο. Οι ομιλητές που διαδίδουν το αντισημιτικό μίσος, συστηματικά κάνουν κατάχρηση εκείνων των θεσμών και των ατόμων που σέβονται και προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Παραποιώντας τις αξιώσεις των πραγματικών υποστηρικτών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι αντισημίτες αποσκοπούν στο να δημιουργήσουν την ψευδή εικόνα ότι οι Εβραίοι καταπατούν τις θεμελιώδεις ελευθερίες των μη-Εβραίων. Αυτή η μορφή [αντιστροφής θύματος - θύτη](#) χρησιμοποιείται από τους ομιλητές για να «δικαιολογήσει» τον αντισημιτισμό.

Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η γενοκτονία των Εβραίων και άλλων θυμάτων - συμπεριλαμβανομένων των Ρομά, των ομοφυλοφίλων, των ατόμων με αναπηρία και των πολιτικών κρατουμένων - από τους Ναζί και τους συνεργάτες τους, τοποθέτησε τα ανθρώπινα δικαιώματα στην καρδιά της χάραξης πολιτικής σε παγκόσμιο επίπεδο. Το 1948, ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών υιοθέτησε την Παγκόσμια Διακήρυξη των Ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ωστόσο, οι αρχές που πρεσβεύονται από τα Ηνωμένα Έθνη και άλλους οργανισμούς αντιστρέφονται από αντισημίτες για να ενισχύσουν παλιές μεθόδους χειραγώγησης.

Όπως δείχνουν τα περιστατικά που καταγράφηκαν από τα παρατηρητήρια του Get the Trolls Out, στη σημερινή αντισημιτική ρητορική οι Εβραίοι συχνά παρουσιάζονται να καταπατούν των ανθρώπινα δικαιώματα. Για παράδειγμα, οι ομιλητές συνήθως κατηγορούν τους Εβραίους ότι αφαιρούν από τους μη-Εβραίους το δικαίωμα στην ελευθερία γνώμης και έκφρασης. Αυτή η μορφή χειραγώγησης στηρίζεται σε ένα παλιό αντισημιτικό στερεότυπο ότι οι Εβραίοι κατέχουν και ελέγχουν τα μέσα ενημέρωσης για να κάνουν πλύση εγκεφάλου στους λαούς.

Το παλιό στερεότυπο της Εβραϊκής κυριαρχίας στα μέσα ενημέρωσης επανεμφανίστηκε σε μια πρόσφατη ανάρτηση στο Facebook από έναν Γάλλο ομιλητή: *«Στη δημοκρατία, η πληροφόρηση πρέπει να είναι ελεύθερη και πολύπλευρη. Στην πραγματικότητα, τα πιο σημαντικά μέσα ενημέρωσης βρίσκονται εξολοκλήρου στα χέρια Εβραίων, και αυτό ουσιαστικά σε όλους τους τομείς»*. Δίνοντας στους Εβραίους το ρόλο εκείνων που καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα, αυτό το μήνυμα στο Facebook υπονοούσε ότι οι Εβραίοι υπονομεύουν τη δημοκρατία και την ελευθερία του τύπου στη Γαλλία.

Ως ένδειξη της έκτασης των αντισημιτικών στερεοτύπων, το κλισέ της Εβραϊκής κυριαρχίας στα μέσα ενημέρωσης επανέρχεται και με άλλη αμφίεση. Από τη δημιουργία ακόμα του Παγκόσμιου Ιστού, οι αντισημίτες ισχυρίζονται ότι οι Εβραίοι ελέγχουν όχι τα συμβατικά μέσα ενημέρωσης αλλά και τις βασικές υπηρεσίες του διαδικτύου. Το Νοέμβριο του 2015, ένα γαλλικό blog για τη «Λευκή Ευρώπη» ισχυρίστηκε, για παράδειγμα, ότι τη Wikipedia *«την επιμελούνται Εβραίοι για την προώθηση των συμφερόντων του λαού τους»*. Το ίδιο blog αναφέρθηκε επίσης στους *«Εβραίους της Google»* οι οποίοι ανιχνεύουν πληροφορίες,

Οι αντισημίτες επίσης απαιτούν ελευθερία λόγου, παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους ως θύματα που τους αφαιρέθηκε ένα θεμελιώδες δικαίωμα. Παρότι σε τέτοιες περιπτώσεις οι ομιλητές αναφέρονται απλά σε «ελευθερία του λόγου», στην πραγματικότητα διεκδικούν την «ελευθερία της ρητορικής μίσους». Αυτή η συγκεκριμένη μορφή αντιστροφής θύματος-θύτη ενισχύεται συχνά από το παράπονο ότι οι ομιλητές στιγματίζονται ως ρατσιστές και αντισημίτες όταν εξασκούν «την ελευθερία» του υποτιμητικού, προσβλητικού λόγου ή αρνούνται ή υποτιμούν το Ολοκαύτωμα.

Για παράδειγμα, το προαναφερθέν δημοσίευμα στο Facebook για τη Γαλλία συνέχιζε με αυτή την ψευδή κατηγορία: *«Από την πλευρά του Εβραϊκού λαού, ο goy (goyim στον πληθυντικό) είναι ο μη-Εβραίος. Τον θεωρούν άγριο ζώο. Σύμφωνα με το ίδιο το Ταλμούδ, το ιερό κείμενο του Ιουδαϊσμού με τη μεγαλύτερη επιρροή μακράν, θεωρείται κατώτερος από σκύλο. Ο μόνος του προορισμός είναι συνεπώς να υπηρετεί τον Εβραίο αφέντη του χωρίς ποτέ να παραπονιέται. Διαφορετικά, θεωρείται «ρατσιστής», «αντισημίτης» και οι Εβραίοι θα κάνουν τα πάντα για να υποστεί τις συνέπειες»*.

Στην αντισημιτική ρητορική το δικαίωμα στην ελευθερία γνώμης και έκφρασης χρησιμοποιείται λανθασμένα για να υποστηρίξει τη λεκτική βία και τις διακρίσεις. Συνεπώς, όταν πρόκειται για αντισημιτικές συζητήσεις, θα πρέπει κανείς να μην εξετάζει τα αιτήματα για ελευθερία γνώμης και έκφρασης όπως σε κανονικές συνθήκες.

«Ο Εβραίος» ΚΑΙ «ένας Εβραίος»

Στην αντισημιτική ρητορική, μπορεί συχνά να ακούσετε τις λέξεις «ο Εβραίος» ή «ένας Εβραίος». Παρότι όμως μπορεί έτσι να φαίνεται, στις περιπτώσεις αυτές οι ομιλητές δεν αναφέρονται σε μεμονωμένα άτομα. Στις αντισημιτικές συζητήσεις οι αναφορές «στον Εβραίο» ή σε «έναν Εβραίο» είναι αναφορές σε ολόκληρο τον εβραϊκό λαό. Αυτή η συγκεκριμένη μορφή συνεκδοχής (χρήση του *μέρους* για αναφορά στο *όλον*) είναι επίσης γνωστή στη γλωσσολογία ως «γενικευτικός ενικός». Χρησιμοποιείται για να καθοδηγήσει τον κόσμο ώστε να πιστέψει τα στερεότυπα για τον Εβραϊκό λαό.

Οι συνεκδοχές είναι διαδεδομένες τόσο στην αντισημιτική ρητορική όσο και σε άλλες μορφές ρατσιστικού λόγου και ρητορικής διακρίσεων. Αυτά τα σχήματα λόγου επιτρέπουν στους ομιλητές να μιλήσουν για ομάδες ατόμων αναφερόμενοι στα μεμονωμένα μέλη τους. Οι ομιλητές μπορεί να εννοούν τον Εβραϊσμό γενικότερα (το *όλον*), αλλά αναφέρονται μόνο σε ένα άτομο («το μέρος»), ταυτοποιώντας το ως «έναν Εβραίο» ή «τον Εβραίο». Εάν αυτές οι αναφορές συνδυαστούν με αντισημιτικά κλισέ, η συνεκδοχή χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει και να διαδώσει τον αντισημιτισμό.

Κανονικά, η επιλογή μεταξύ ενός αορίστου («ένας») και ενός οριστικού («ο») άρθρου είναι πρωταρχικής σημασίας. Ενώ τα αόριστα άρθρα αναφέρονται σε οντότητες γενικά, το οριστικό άρθρο υποδηλώνει ότι μιλάμε για κάτι συγκεκριμένο. Ωστόσο, στην αντισημιτική ρητορική, το αόριστο και το οριστικό άρθρο μπροστά από τη λέξη «Εβραίος» εκφράζει το ίδιο νόημα. Στις αντισημιτικές συζητήσεις οι αναφορές «στον Εβραίο» ή σε «έναν Εβραίο» υπονοούν ότι ο Εβραϊκός λαός αποτελεί μια ομοιογενή ομάδα της οποίας τα μέλη είναι απατεώνες, ανήθικα, καταστρεπτικά και επικίνδυνα.

Στοχεύοντας στο να διαδώσει το αντισημιτικό μίσος στην Ουγγαρία, ο ακροδεξιός δικτυακός τόπος *Kuruc.info*, για παράδειγμα, συχνά αναφέρεται «στον Εβραίο» ή «έναν Εβραίο» στους τίτλους και τα άρθρα του. Το Σεπτέμβριο του 2015, το *Kuruc.info* [ισχυρίστηκε](#) ότι το γαλλικό σατυρικό περιοδικό *Charlie Hebdo* «χλευάζει» το τραγικό περιστατικό του νηπιού που πνίγηκε στη θάλασσα καθώς η οικογένειά του

προσπαθούσε να διαφύγει από τη Συρία στην Ελλάδα. Το Ουγγρικό περιοδικό πρόσθεσε επίσης: «φυσικά ένας Εβραίος μπορεί να κάνει οτιδήποτε». Σε αυτή την περίπτωση, η αναφορά σε «έναν Εβραίο» (και το *Charlie Hebdo*, το οποίο το *Kuruc.info* χαρακτήριζε Εβραϊκό έντυπο) γίνεται στη θέση των Εβραίων γενικά, και υπονοεί τα αντισημιτικά στερεότυπα του εβραϊκού κυνισμού, της βαρβαρότητας και των προνομίων.

Το Φεβρουάριο του 2016, το *Kuruc.info* χαρακτήρισε την Αμερικανίδα ηθοποιό και τηλεοπτική παραγωγό Lena Dunham ως «μία από τους πολλούς έκφυλους Εβραίους». Σε αυτή την περίπτωση, το μέσο έκανε ξεκάθαρο ότι χρησιμοποιούσε μια συνεκδοχή. Πράγματι, η υποτιμητική και υβριστική αναφορά στη Dunham περιλάμβανε όλους τους Εβραίους.

Ένα άλλο παράδειγμα έρχεται από την Ελλάδα. Το Σεπτέμβριο του 2015, το εθνικιστικό blog Αντιπληροφόρηση δημοσίευσε μια φωτογραφία στη σελίδα του στο Facebook η οποία απεικόνιζε διάφορα αντισημιτικά σκίτσα, ρωτώντας: «Ποιος ελέγχει τον κόσμο;» Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση ήταν: «Ο αιώνιος Εβραίος». Αυτή η συγκεκριμένη συνεκδοχή, «ο αιώνιος Εβραίος», έχει ιστορικές καταβολές. Έπαιξε κεντρικό ρόλο στην προπαγάνδα των Ναζί: το 1937 διοργανώθηκε μια έκθεση και το 1940 γυρίστηκε μια ταινία με τίτλο «Ο αιώνιος Εβραίος» (“Der ewige Jude”) από τους Ναζί. Μιλώντας για «τον Εβραίο» και «έναν Εβραίο» οι αντισημίτες μπορούν να ισχυριστούν ότι οι Εβραίοι είναι κακοί επειδή είναι Εβραίοι. Η μορφή του «αιώνιου Εβραίου» δίνει έμφαση σε αυτόν τον ρατσιστικό και εχθρικό ισχυρισμό με έναν δυναμικό τρόπο, υπονοώντας ότι η Εβραϊκή κακία είναι διηνεκής.

Στις αντισημιτικές συζητήσεις, οι αναφορές σε «έναν Εβραίο» ή «στον Εβραίο» είναι επικίνδυνα εργαλεία χειραγώγησης. Δημιουργώντας την ψευδή εντύπωση ότι οι Εβραίοι είναι ανήθικοι και επικίνδυνοι από τη φύση τους, αυτοί οι «γενικευτικοί ενικοί» καλούν σε λεκτική και σωματική βία σε βάρος του Εβραϊκού λαού.

Η συνεκδοχή του Ισραήλ

Στην αντισημιτική ρητορική, οι αναφορές σε γνωστά, ισχυρά και με επιρροή άτομα που είναι Εβραίοι ή πιστεύεται ότι είναι Εβραίοι, μεταφέρει αρνητικά και προσβλητικά μηνύματα για τον Εβραϊσμό. Οι ομιλητές χαρακτηρίζουν επίσης άτομα ως «έναν Εβραίο» ή «τον Εβραίο» για να επιτεθούν στους Εβραίους.

Όταν το κάνουν αυτό, οι ομιλητές χρησιμοποιούν το ρητορικό εργαλείο της συνεκδοχής, που τους επιτρέπει να αναφέρονται σε «μέρος» ενώ εννοούν το «όλον». Ωστόσο, δεν παίρνουν μόνο άτομα τη θέση των Εβραίων στην αντισημιτική ρητορική. Οι ομιλητές συχνά αντικαθιστούν επίσης τον Εβραϊσμό ως σύνολο από το κράτος του Ισραήλ για να υποκινήσουν το αντισημιτικό μίσος.

Κάθε χώρα μπορεί να υφίσταται κριτική για τις εσωτερικές ή εξωτερικές πολιτικές της. Ωστόσο, στην περίπτωση του Ισραήλ, ενός κράτους στο οποίο η πλειονότητα του πληθυσμού είναι Εβραίοι, ο πραγματικός σκοπός της άσκησης κριτικής στη χώρα μπορεί επίσης να είναι η διάδοση του αντισημιτισμού. Αυτό συμβαίνει όταν αντί για γόνιμη κριτική, επανέρχονται αντισημιτικά κλισέ ως συμφραζόμενα του Εβραϊκού κράτους.

Όπως αποκάλυψαν τα παρατηρητήρια του Get the trolls out, το Ισραήλ πρόσφατα συνδέθηκε αυθαίρετα με την τρομοκρατία, από πολιτικές προσωπικότητες και τα μέσα ενημέρωσης στην Ευρώπη. Παρότι οι ομιλητές αναφέρονταν στο Ισραήλ στα κείμενα που εντοπίστηκαν, στην πραγματικότητα μιλούσαν για τους Εβραίους. Αντί της αποδεκτής κριτικής στο Ισραήλ, οι ψευδείς κατηγορίες απλώς εξέφρασαν και πυροδότησαν αρνητικά συναισθήματα για τον Εβραϊκό λαό.

Στο Βέλγιο, τη Γαλλία, την Ελλάδα, την Ουγγαρία και το Ηνωμένο Βασίλειο, αυτές οι ψευδείς κατηγορίες κυρίως επανέφεραν το στερεότυπο της παγκόσμιας εβραϊκής συνωμοσίας:

Στις 15 Νοεμβρίου 2015, το εθνικιστικό blog Άνεμος Ανατροπής, στην Ελλάδα, δημοσίευσε ένα άρθρο ρωτώντας: *«Τι είναι τελικά τόσο δύσκολο να καταλάβετε; Ότι το Σιωνιστικό Κράτος βρίσκεται πίσω από το Ισλαμικό Κράτος;»*.

Μια ημέρα μετά τις επιθέσεις αυτοκτονίας στο Βέλγιο, ένας [ακτιβιστής του Βρετανικού Κόμματος των Εργατικών](#) δήλωσε στο Facebook: «Πόσες ακόμη επιθέσεις πρέπει να γίνουν πριν ο κόσμος κατανοήσει απόλυτα ότι το ISIS ελέγχεται από το Ισραήλ;».

Μερικές φορές, το στερεότυπο της εβραϊκής παγκόσμιας συνωμοσίας συνοδευόταν και από άλλα αντισημιτικά κλισέ:

Κατά τη διάρκεια της ακρόασης μιας επιτροπής του δημοτικού συμβουλίου στις 16 Νοεμβρίου 2015, ο εκπρόσωπος του κυβερνώντος κόμματος Fidesz στην Ουγγαρία και ο [Δήμαρχος της Ουγγρικής πόλης Szentgotthárd](#) δήλωσαν για τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Γαλλία: «Αυτό που συνέβη στο Παρίσι είναι καθαρή απόδειξη ότι συγκεκριμένοι επιχειρηματικοί κύκλοι, και τολμώ να πω επιχειρηματικοί κύκλοι που πιθανότατα υποστηρίζονται από το Εβραϊκό κράτος, προσπαθούν να στρέψουν τη Χριστιανική Ευρώπη εναντίον του Ισλάμ». Με αυτή τη δήλωση, πέραν της παγκόσμιας Εβραϊκής συνωμοσίας, ο Ούγγρος Δήμαρχος επανέφερε το στερεότυπο της εμμονής των Εβραίων στις επιχειρήσεις και τη σκληρότητά τους.

Στη Γαλλία, [ένα blog για τη «Λευκή Ευρώπη»](#) δήλωσε ότι «Ένας Ισραηλινός Ραβίνος λέει ότι οι επιθέσεις στο Παρίσι αποτελούν εκδίκηση για το Ολοκαύτωμα». Σε αυτή την περίπτωση, η ψευδής κατηγορία ενισχύει τα στερεότυπα της παγκόσμιας Εβραϊκής συνωμοσίας και της εκδικητικότητας ταυτόχρονα.

Στις 20 Δεκεμβρίου 2015, το πρώην μέλος του Βελγικού κοινοβουλίου, [Laurent Louis](#) [ανάρτησε αυτό το μήνυμα στο Facebook](#): «Όσα περισσότερα κεφάλια κόβει το ISIS τόσο περισσότερο αυξάνει το Ισραήλ την κυριαρχία του στην περιοχή. Το ISIS συνεχίζει για το Ισραήλ και τους Σιωνιστές συμμάχους του». Σε αυτή τη δημοσίευση στο Facebook, η αναφορά στο Ισραήλ, πέραν το στερεοτύπου της παγκόσμιας Εβραϊκής συνωμοσίας, επανέφερε επίσης και το μύθο των αιμοβόρων Εβραίων που προέρχεται από το Μεσαίωνα.

Αντικαθιστώντας τον Εβραϊσμό με το Ισραήλ, οι ομιλητές μπορούν ταυτόχρονα να εκφράσουν και να αρνηθούν τον αντισημιτισμό. Μπορούν να ισχυριστούν ότι μιλούν για το Ισραήλ και όχι για τους Εβραίους. Παρόλα αυτά, είναι πολύ σημαντικό για τους ακροατές και τους αναγνώστες να μην παραπλανούνται και να διαχωρίζουν την πραγματική κριτική στο Ισραήλ από τον αντισημιτισμό που βρίσκει εκπροσώπηση στο όνομα της χώρας.

Υποτιμητικές & Προσβλητικές Ταμπέλες

Ο τρόπος που χαρακτηρίζουμε τους άλλους έχει σημαντικές επιπτώσεις. Στην αντισημιτική ρητορική, γίνονται αναφορές στους Εβραίους με έναν υποτιμητικό και προσβλητικό τρόπο. Η λίστα με τις ταμπέλες των διακρίσεων είναι σχεδόν ατελείωτη. Σε αυτό το άρθρο παρουσιάζουμε τις πιο συνηθισμένες αλλά ρητορικά επικίνδυνες στρατηγικές χαρακτηρισμού με ταμπέλες.

Ανάρμοστοι άτυποι όροι

Οι ομιλητές μπορούν να προσβάλουν τους άλλους κάνοντας αναφορά σε αυτούς με ανάρμοστους άτυπους όρους. Το Δεκέμβριο του 2015, για παράδειγμα, σε [μια ραδιοφωνική εκπομπή στο Ηνωμένο Βασίλειο](#), ένας ακροατής που τηλεφώνησε στο στούντιο, αναφέρθηκε στους ορθόδοξους Εβραίους ως «εκείνοι οι τύποι με τα καπέλα και τις μπούκλες». Σε αυτή την περίπτωση, αντί να χαρακτηρίσει τους ορθόδοξους Εβραίους με ενδεδειγμένους θρησκευτικούς όρους, ο ομιλητής χρησιμοποίησε έναν ανάρμοστο όρο της καθομιλουμένης («τύποι») και αναφέρθηκε στον τρόπο με τον οποίο ο ίδιος τους αντιλαμβάνεται, υποβαθμίζοντας τους έτσι σε συγκεκριμένη υπεραπλουστευμένη εμφάνιση. Η χρήση ανεπίσημης γλώσσας εξυπηρέτησε το σκοπό της μίανσης. Παρουσίασε τους ορθόδοξους Εβραίους και την εβραϊκή θρησκεία με έναν τρόπο ασεβή, υποτιμητικό και στερεοτυπικό.

Μετωνυμίες

Ένα άλλο παράδειγμα έρχεται και πάλι από το Ηνωμένο Βασίλειο. Το Φεβρουάριο του 2016, ο συν-Προεδρεύων της Ένωσης των Εργατικών του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, Alex Chalmers, παραιτήθηκε από τη θέση του δηλώνοντας ότι ο αντισημιτισμός είναι ευρέως διαδεδομένος μεταξύ των μελών της ένωσης. Σε μια ανάρτηση στο [Facebook](#), ο Chalmers δίνει παραδείγματα της αντισημιτικής

συμπεριφοράς που συνάντησε στην ένωση. Αυτή περιελάμβανε «την αναφορά εδώ κι εκεί του όρου 'Zio' (ενός όρου για τους Εβραίους που περιορίζεται συνήθως στις ιστοσελίδες που διαχειρίζεται η Ku Klux Klan) με αδιάφορη ελευθερία».

Η ταμπέλα “Zio” είναι συντόμευση της λέξης “Zionist” (Σιωνιστής). Στην αντισημιτική ρητορική τόσο η λέξη «Σιωνιστής» όσο και η λέξη “Zio” λειτουργούν ως μετωνυμίες. Όταν οι ομιλητές χρησιμοποιούν αυτό το ρητορικό σχήμα λόγου, μπορούν να αναφέρονται σε οντότητες με το όνομα μιας άλλης οντότητας που συνδέεται στενά με αυτές. Στις ειδήσεις για παράδειγμα, γίνονται συχνά αναφορές στον «Λευκό Οίκο» για τον Αμερικανό Πρόεδρο ή στο «Πεκίνο» για την Κινεζική κυβέρνηση. Στον καθημερινό λόγο, ο όρος «Σιωνιστής» αναφέρεται σε ένα άτομο που υποστηρίζει τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου Εβραϊκού κράτους στο Ισραήλ. Στις αντισημιτικές συζητήσεις όμως, οι φράσεις «Σιωνιστής» και “Zio” συγκαλυμμένα χαρακτηρίζουν τους Εβραίους και διευκολύνουν τους ομιλητές να παρουσιάζουν το αντισημιτικό μίσος τους ως εύλογη κριτική στο Σιωνισμό.

Συντομεύσεις

Η σύντομη μορφή “Zio” έχει επίσης συγκεκριμένες υποτιμητικές προεκτάσεις. Στον καθημερινό λόγο, οι συντομεύσεις μπορεί να εκφράζουν χαλαρότητα και ανεπισημότητα. Στην αντισημιτική ρητορική όμως, και σε άλλες μορφές ρατσιστικού λόγου, γίνεται συνήθως εσφαλμένη χρήση του ανεπίσημου χαρακτήρα των συντομεύσεων. Όπως και στην περίπτωση του όρου “Zio”, σε συζητήσεις που προάγουν τις διακρίσεις, οι συντομεύσεις υποδεικνύουν έλλειψη σεβασμού. Σε αυτή την περίπτωση, πρόθεση των ομιλητών είναι να πλήξουν την αξιοπρέπεια των ατόμων στα οποία αναφέρονται.

Μεταφορές

Όπως δείχνει και ένα πρόσφατο περιστατικό στην Ελλάδα, οι μετωνυμίες δεν είναι τα μόνα σχήματα λόγου που χρησιμοποιούνται για υποτιμητικό και προσβλητικό χαρακτηρισμό με ταμπέλες. Τον Ιανουάριο του 2016, ένας [Έλληνας πολιτικός ακτιβιστής](#) ισχυρίστηκε ψευδώς σε ένα blog ότι οι Εβραίοι φεύγουν από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη προς το Ισραήλ, αφού έχουν δημιουργήσει εθνικές συγκρούσεις και έχοντας υποστηρίξει την τρομοκρατία. Επαναφέροντας τα αντισημιτικά κλισέ της παγκόσμιας εβραϊκής συνωμοσίας, της καχυποψίας και της δειλίας, ο συγγραφέας του άρθρου δήλωσε: «Αυτοί ο αρουραίοι εγκαταλείπουν το πλοίο που βυθίζεται». Σε αυτή την περίπτωση, ο αρθρογράφος του blog χρησιμοποίησε μια μεταφορά για να αναφερθεί τους Εβραίους. Η μεταφορά, ως σχήμα λόγου, επιτρέπει στους ομιλητές να περιγράψουν μια συγκεκριμένη οντότητα με όρους μιας άλλης. Παρότι οι μεταφορές είναι αναπόσπαστο στοιχείο της επικοινωνίας, σε μερικές περιπτώσεις, η χρήση αυτού του σχήματος λόγου έχει επικίνδυνες συνέπειες. Αναφερόμενος στους Εβραίους ως

«*αρουραίους*» ο αρθρογράφος υπονόησε ότι οι Εβραίοι δεν είναι άνθρωποι και είχε ως στόχο να προκαλέσει τη φυσική απέχθεια των αναγνωστών απέναντί τους. Οι Ναζί και άλλα καθεστώτα που προέβησαν σε γενοκτονίες, συχνά χαρακτήριζαν με ταμπέλες τα θύματά τους, ως ζώα που συνδέονται με τη βρωμιά, τις ασθένειες και την κλοπή φαγητού. Μέσα από τέτοιες μεταφορές, αυτά τα καθεστώτα καλούσαν σε μαζικές δολοφονίες, παρουσιάζοντας τη φρίκη της γενοκτονίας με λογικούς όρους, ως μια απαραίτητη «απεντόμωση».

Να είστε προσεκτικοί και σε εγρήγορση όταν κάποιος μιλάει για τους Εβραίους ή άλλους λαούς αναφερόμενους σε αυτούς με διαφορετικούς όρους. Οι παραπονημένες αναφορές μπορούν να πληγώσουν τους ανθρώπους τους χαρακτηρίζουν, αλλά και να προάγουν τις διακρίσεις και τη σωματική βία σε βάρος τους.

Προσποιούμενοι ηρωισμό

Παρότι δεν υπάρχει τίποτε ηρωικό στην πυροδότηση του μίσους και των διακρίσεων, πολλοί παρασύρονται στον αντισημιτισμό επειδή παρουσιάζεται εσφαλμένα από εκείνους που τον διαδίδουν ως μέγιστη γενναιότητα. Στην αντισημιτική ρητορική, οι Εβραίοι, οι οποίοι συνήθως δέχονται επίθεση, παρουσιάζονται ως θύτες, ενώ ο ρόλος του θύματος αποδίδεται σε εκείνους που τους επιτίθενται. Συχνά, η αντιστροφή θύματος-θύτη ενισχύεται περισσότερο από ρητορικά τεχνάσματα που δημιουργούν την ψευδή εντύπωση ότι οι μη-Εβραίοι δεν είναι μόνο θύματα των Εβραίων, αλλά θύματα που ηρωικά αντιστέκονται στους θύτες τους.

Στην αντισημιτική ρητορική, το κατασκευασμένο αίσθημα του ηρωισμού συνήθως προκαλείται από αρνητικές δηλώσεις που περιλαμβάνουν τη λέξη «δεν» και εκφράζουν απόρριψη. Το Φεβρουάριο του 2016, στην Ελλάδα, για παράδειγμα, ένας ηγούμενος, ο Γέροντας Μεθόδιος της Μονής Εσφιγμένου, έβγαλε διάγγελμα σε δυο αντισημιτικές συγκεντρώσεις. Η πρώτη στην Αθήνα, όπου είπε: «*Εμείς [ο Ελληνικός λαός] δεν χρειαζόμαστε τα χρήματά τους [των Εβραίων]... Δε χρειαζόμαστε τα χρήματά τους!*». Αργότερα μέσα στο μήνα, ο ηγούμενος επανέλαβε την ίδια δήλωση σε μια διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη: «*Δε δεχόμαστε Εβραϊκά χρήματα*». Στη δεύτερη περίπτωση, ο ηγούμενος εννοούσε ότι η μονή του δε δεχόταν χρήματα από την Ευρωπαϊκή Ένωση — την οποία χαρακτήριζε ως Εβραϊκό θεσμό — για εργασίες αποκατάστασης.

Στην περίπτωση των αρνητικών δηλώσεων, η απάτη είναι ότι οι ομιλητές απορρίπτουν φαινόμενα που δεν υφίστανται, ωστόσο, λόγω της δομής της αρνητικής πρότασης, μπορεί να φαίνεται ότι μιλούν για αληθινά πράγματα. Οι δραματικές «αρνήσεις» του ηγούμενου για παράδειγμα, προκάλεσαν την εσφαλμένη εντύπωση ότι οι Εβραίοι προσπαθούσαν να εξαγοράσουν των Ελληνικό λαό γενικότερα και τη μοναστηριακή κοινότητα ειδικότερα. Επιπλέον, «απορρίπτοντας τα εβραϊκά χρήματα», ο ηγούμενος περιέγραψε τον εαυτό του και τους μη-Εβραίους Έλληνες ως ηρωικά θύματα για τα οποία οι ηθικές αξίες μετρούν περισσότερο από τα χρήματα, ενώ παρουσίασε τους Εβραίους ως καταπιεστές που έχουν εμμονή με τις επιχειρήσεις.

Στη συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη, ο Ηγούμενος Μεθόδιος δήλωσε επίσης: «Δεν είμαστε ζώα, είμαστε ανθρώπινα όντα που ο Θεός μας έφτιαξε ελεύθερους. Δεν είμαστε σκλάβοι των Εβραίων». Σε αυτή την περίπτωση, λόγω των αρνητικών προτάσεων, το κοινό θα μπορούσε να χειραγωγηθεί ώστε να πιστέψει ένα σύνολο αυθαίρετων ισχυρισμών, συμπεριλαμβανομένων κι εκείνων ότι οι Εβραίοι μεταχειρίζονται τους Έλληνες ως ζώα και τους κάνουν σκλάβους. Ακόμη και αν αυτοί οι ισχυρισμοί δε σχετίζονται καθόλου με την πραγματικότητα, η αρνητική πρόταση τους ενισχύει με έναν δυναμικό τρόπο.

Τον Ιανουάριο του 2016, ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ακροδεξιού κόμματος της Χρυσής Αυγής παρότρυνε τον Ελληνικό λαό «να μη φοβάται να πει τη λέξη «Εβραίος». Είναι ο μεγαλύτερος εχθρός μας». Σε αυτή την περίπτωση, η αρνητική πρόταση υπονοούσε ότι οι Εβραίοι θυματοποιούν τους Έλληνες απειλώντας τους. Επιπλέον, ενθαρρύνοντας τους Έλληνες να μην φοβούνται να προφέρουν τη λέξη «Εβραίος», ο πολιτικός παρουσίασε τον αντισημιτικό λόγο ως μια ηρωική πράξη.

Το Νοέμβριο του 2015, ο εκπρόσωπος του κυβερνώντος κόμματος Fidesz της Ουγγαρίας και ο δήμαρχος της Ουγγρικής πόλης Szentgotthárd επίσης παρουσίασαν μια αντισημιτική δήλωση ως ηρωισμό. Ο Ούγγρος πολιτικός σχολίασε τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Γαλλία με αυτό τον τρόπο: ««Αυτό που συνέβη στο Παρίσι είναι καθαρή απόδειξη ότι συγκεκριμένοι επιχειρηματικοί κύκλοι, και τολμώ να πω επιχειρηματικοί κύκλοι που πιθανότατα υποστηρίζονται από το Εβραϊκό κράτος, προσπαθούν να στρέψουν τη Χριστιανική Ευρώπη εναντίον του Ισλάμ». Σε αυτή την περίπτωση, αντί μιας αρνητικής πρότασης, η φράση «τολμώ να πω» υποδήλωσε ότι ο ομιλητής κάνει κάτι «θαρραλέο» εκφράζοντας αντισημιτικά στερεότυπα.

Η απατηλή δημιουργία του ρόλου του θύματος-ήρωα αποτελεί ένα βασικό στοιχείο που ελκύει τον κόσμο στον αντισημιτισμό. Μην παρασύρεστε από το κατασκεύασμα. Ο ψεύτικος ηρωισμός που προβάλλεται από την αντισημιτική ρητορική ενισχύει τον ρατσισμό και τις διακρίσεις.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ:

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ:

SYMBIOSIS

ΩΣ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ:

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ: ANNA SZILAGYI